

На вік зачинилась
Козакові».

В монастирі Семен Палій не довго ще проживав, не довго згадував молоді літа та молив ся за Україну. Року 1710. розстав ся з житєм найліпший може та найщирійший проводир в тих незвичайно сумних часах української руйни. Погиб чоловік, що мав найкращі гадки і так гарно взяв ся був переводити їх в діло; але вороги України стали бояти ся його, а свої позавидували йому. І всі ті темні духи подали собі руки і зловили та знищили народного борця в самих починах його патріотичних, народодлюбних змагань!

Полягла козацька голова,
як від вітру на степу трава:
але слава не вмере, не поляже».

І справді Семен Палій, народний герой до нині живе в пам'яті українського народу. Народ славить його та банує серцем за своїм любимцем проводиром.

»Ой ти, Семене, Семене Палію,
ти преславний козаче,
за тобою Семене Палію,
та вся Україна плаче».

І розказує собі нарід на Україні, що Палій і тепер десь живий, і як Господь йому велів, міняє ся як місяць: старіє і молодіє.